

[Indenrigs- og boligministeren.]

ter ikke nogen udførelsesbestemmelse i form af kgl. anordning eller ministeriel bekendtgørelse; men som der står i de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget ved dets fremsættelse i rigsdagen i sin tid, har man imidlertid ikke anset reglen i § 29 for tilstrækkelig for denne persongruppe, idet der også under fredelige forhold, hvor man næppe vil gøre brug af den videregående bestemmelse i § 29, kan være trang til at kræve en særlig medvirken af de nævnte tjenestemænd eller funktionærer til løsning af civilforsvarsopgaver, og derfor foreslog man i loven, at der blev givet en særregel om tjenestepligt for disse personer.

Der kan således efter min opfattelse ikke være tvivl om, at § 30, altså den specielle regel, kan anvendes uafhængigt af § 29. Det, der er tvivlsomt, er derimod, hvor langt pligten efter § 30 rækker. Derom vil jeg gerne sige, at dette spørgsmål ikke forekommer mig at være helt klart afgjort i loven, og at den endelige afgørelse, hvis en tjenestemand føler sig gået for nær, tilkommer domstolene. Lovens ord er ret vide, men må dog efter lovforslagets motiver og forhandlingerne om loven på rigsdagen forstås med visse naturlige begrænsninger. Det vil efter min opfattelse være det rigtigste at forstå lovbestemmelsen således, at der er adgang til at pålægge tjenestemænd civilforsvarsopgaver, som naturligt henhører under eller står i forbindelse med den styrelsesgren, som vedkommende tjenestemand tilhører. Men herudover bør man ikke gå. Det kan ikke have været lovens mening, at f. eks. en kontorist på skattekontoret eller en lærer skal have pligt til — i højere grad end byens øvrige borgere — at gøre aktiv tjeneste i f. eks. byens hjælpebrandkorps. Omvendt tør man vel slutte, at i det øjeblik der er tale om en værkstedsfunktionær eller en person ansat ved de kommunale værker, kan han pålægges pligt til at deltage i forberedelserne og uddannelsen til beskyttelsen af disse værker som en civilforsvarsopgave.

P. N. Petersen (Røje): Jeg takker den højtærede indenrigsminister for svaret. Jeg kunne selvfølgelig have ønsket, at det havde været mere tilfredsstillende, end det blev, men det glæder mig i hvert fald, at den højtærede minister brugte den vending, at der var noget, der var uklart. Det gør det

betimeligt at rejse spørgsmålet om, hvorvidt det ikke ville være hensigtsmæssigt, om loven toges op til revision, og jeg vil gerne spørge den højtærede minister, om ministeren har overvejelser i gang i så henseende?

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg tror, at det vil være i overensstemmelse med den fulde sandhed, når jeg bemærker, at jeg ikke ved, om denne lov efter en bestemt tid skal tages op til revision. Det ville ikke være overraskende for mig, hvis jeg havde den her og kunne finde, at der var indsat en bestemmelse derom i loven. Hvis der ikke er det, burde der i alt fald have været det. Men jeg vil gerne tilføje, at det er ikke min tanke at fremsætte noget forslag om revision af denne lovgivning i denne rigsdagssamling.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Dose til arbejds- og socialministeren.

Vil ministeren overfor rigsdagen redogøre for sin stilling til en forhøjelse af statstilskuddet til sygekasserne og samtidig meddele, om det er ministerens hensigt for finansåret 1952—53 at søge statstilskuddet hævet fra de 2 kr. pr. nydende medlem, der har været almindeligt gældende siden 1892, til de 4 kr., der i dag måtte være rimeligt, hvis man beregner tilskuddet efter pristalsforhøjelsen fra 1939?

Dose: Når jeg umiddelbart før juleferien i det høje tings sidste møde dristede mig til at stille dette spørgsmål til den højtærede arbejds- og socialminister, var det selvfølgelig ikke for at drille den højtærede minister — ikke i særlig grad da. Det kunne man ellers få indtryk af efter en artikel i et af vore eftermiddagsblade, som er nært tilknyttet den højtærede arbejds- og socialminister, et par dage efter at spørgsmålet var stillet.

Personlig har jeg ikke været i tvivl om, at ministeren ville møde med et forslag, for det var jo bebudet i trontalen, og hvad der er bebudet i en trontale, er jo så godt som vedtaget på forhånd — tror jeg da. Det var kun tidspunktet, der foruroligede mig, for når man ved, hvor vanskelige sygekassernes økonomiske forhold er for øjeblikket og ikke mindst efter vedtagelsen af den lægeoverenskomst, vi i det sidste par